

Věc C-399/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

22. května 2019

Předkládající soud:

Consiglio di Stato (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

11. dubna 2019

Navrhovatel:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Odpůrkyně:

BT Italia SpA

Basictel SpA

BT Enia Telecomunicazioni SpA

Telecom Italia SpA

PosteMobile SpA

Vodafone Italia SpA

Předmět původního řízení

Kasační opravné prostředky podané u Consiglio di Stato (Státní rada) proti rozsudkům Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio) (dále jen „TAR Lazio“), kterými tento soud vyhověl žalobám společností-odpůrkyně, přičemž zrušil různá rozhodnutí přijatá Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (úřad pro dozor nad telekomunikacemi) (dále jen „AGCOM“), navrhovatelem, která se týkala opatření a způsobu platby poplatku, který měly AGCOM za roky 2014, 2015 a 2016 zaplatit subjekty působící v odvětví elektronických komunikací a mediálních služeb, jakož i přijetí

telematického modelu a pokynů k zaplacení poplatku, který měly za roky 2015 a 2016 tyto subjekty zaplatit AGCOM.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Slučitelnost vnitrostátní právní úpravy týkající se financování AGCOM ze strany provozovatelů elektronických komunikací s článkem 12 směrnice 2002/20/ES, jakož i s judikaturou Soudního dvora, zejména s rozsudkem ze dne 18. července 2013 (spojené věci C-228/12 až C-232/12 a C-254/12 až C-258/12)

Předběžné otázky

- 1) Brání čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/20/ES takové vnitrostátní právní úpravě, která ukládá k tíži oprávněných subjektů ve smyslu této směrnice správní náklady celkově vynaložené vnitrostátním regulačním orgánem na organizaci a výkon všech funkcí, včetně funkcí regulace, dohledu, řešení sporů a sankčních funkcí, které jsou vnitrostátnímu regulačnímu orgánu svěřeny unijním rámcem v oblasti elektronických komunikací (který je uveden ve směrnících 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES); anebo jsou činnosti uvedené v čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/20/ES vyčerpány v rámci činnosti „regulace *ex ante*“ vykonávané vnitrostátním regulačním orgánem?
- 2) Je třeba čl. 12 odst. 2 směrnice 2002/20/ES vykládat v tom smyslu, že roční přehled správních nákladů vnitrostátního regulačního orgánu a vybraných poplatků: a) může být zveřejněn po uzavření ročního rozpočtového roku, v souladu s vnitrostátními právními předpisy o veřejném účetnictví, ve kterém byly správní poplatky vybrány; b) umožňuje vnitrostátnímu regulačnímu orgánu provést „odpovídající úpravy“ také ve vztahu k rozpočtovým rokům, které spolu bezprostředně nesouvisí?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Článek 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (dále jen „autorizační směrnice“), jakož i bod 30 odůvodnění této směrnice.

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Zákon č. 266 ze dne 23. prosince 2005 - Ustanovení o tvorbě ročního a víceletého státního rozpočtu (zákon o rozpočtu na rok 2006) (dále jen „zákon č. 266/2005“). Zejména čl. 1 odst. 65 a 66 stanoví, že počínaje rokem 2007 jsou provozní náklady AGCOM v části, která není kryta financováním ze státního rozpočtu, financovány příslušným trhem, a výše poplatku subjektů působících v odvětví

komunikací je určena rozhodnutím AGCOM a placena přímo AGCOM při dodržení maximální výše 2 promile z výnosů vyplývajících z rozpočtu schváleného před přijetím rozhodnutí.

Legislativní nařízení č. 259 ze dne 1. srpna 2003 - Zákoník o elektronických komunikacích (dále jen „zákoník o elektronických komunikacích“). Zejména čl. 34 odst. 1 stanoví, že „(...) podnikům, které zajišťují síť nebo poskytují službu na základě obecného oprávnění, nebo kterým byla udělena práva na užívání, mohou být uloženy správní poplatky pokrývající výhradně celkové správní náklady, které vzniknou při řízení, kontrole a prosazování systému obecného oprávnění, práv na užívání a zvláštních povinností uvedených v čl. 28 odst. 2 (...). Správní poplatky jsou rozloženy mezi jednotlivé podniky objektivním, průhledným a přiměřeným způsobem (...)“. Navíc následující odstavec 2a téhož ustanovení - zavedený článkem 5 zákona č. 115 ze dne 29. července 2015 (tzv. „evropský zákon 2014“) - stanoví, že „k pokrytí celkových správních nákladů vynaložených na výkon funkcí regulace, dohledu, řešení sporů a sankčních funkcí, které jsou zákonem svěřeny AGCOM v oblastech uvedených v odstavci 1, je výše správních poplatků uvedených v tomto odstavci 1 určena podle čl. 1 odst. 65 a 66 zákona č. 266 ze dne 23. prosince 2005 v poměru k příjmům, kterých podniky dosáhly v činnostech podléhajících obecnému oprávnění nebo udělení práv na užívání“. Konečně čl. 34 odst. 2b stanoví, že „ministerstvo, ve shodě s Ministero dell'economia e delle finanze (ministerstvo hospodářství a financí), a AGCOM každoročně zveřejní správní náklady vynaložené na činnosti uvedené v odstavci 1 a celkovou částku poplatků vybraných podle odstavců 2 a 2a. Na základě případných rozdílů mezi celkovou částkou poplatků a správními náklady budou provedeny odpovídající úpravy“.

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 AGCOM, navrhovatel, podal pět samostatných kasačních opravných prostředků proti pěti rozsudkům TAR Lazio, kterými tento soud vyhověl žalobám podaným společnostmi-nynějšími odpůrkyněmi.
- 2 Pětí předmětnými rozsudky TAR Lazio vyhověl žalobám výše uvedených společností, zrušil různá rozhodnutí přijatá AGCOM, která se týkala opatření a způsobu platby poplatku, který měly AGCOM za roky 2014, 2015 a 2016 zaplatit subjekty působící v odvětví elektronických komunikací a mediálních služeb, jakož i přijetí telematického modelu a pokynů k zaplacení poplatku, který měly za roky 2015 a 2016 tyto subjekty zaplatit AGCOM.
- 3 Podle tohoto soudu byl způsob určení základu daně, prostřednictvím něhož AGCOM přistoupil k výpočtu částek, které měli z titulu poplatku zaplatit provozovatelé, chybný, neboť do základu daně byly zahrnuty také náklady, které nebyly zahrnutelné.
- 4 Na podporu opodstatněnosti žalob TAR Lazio odkázal zejména na rozsudek Soudního dvora ve věci C-228/12.

- 5 Podle jeho názoru nebyl článek 5 zákona č. 115 ze dne 29. července 2015 v části, ve které zavedl nový odstavec 2a v článku 34 zákoníku o [elektronických] komunikacích, na projednávanou věc použitelný, neboť jde o inovativní ustanovení, a tudíž nemá zpětnou účinnost, a proto nepředstavuje autentické výkladové ustanovení zákona 266/2005 v části, ve které zavádí ustanovení upravující financování AGCOM.
- 6 Tento soud rovněž prohlásil, že poplatek účtovaný telefonním operátorům musí mít na základě judikatury Soudního dvora za cíl kompenzaci pouze celkových nákladů, které AGCOM vynaložil na regulační činnost, tedy taxativně uvedených nákladů spojených s vydáváním, správou, kontrolou a prosazováním systému obecného oprávnění. Konečně prohlásil, že podle čl. 12 odst. 2 autorizační směrnice ve spojení s body 30 a 31 odůvodnění této směrnice musí přijetí přehledu nutně předcházet žádost o poplatky, jinak ztrácí svůj věcný obsah.
- 7 AGCOM tedy napadl rozsudky TAR Lazio u předkládajícího soudu.
- 8 Společnosti-nynější odpůrkyně navrhují, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.

Základní argumenty účastníků původního řízení

- 9 V rámci řízení u soudu prvního stupně společnosti-nynější odpůrkyně dovodily zaprvé nezákonnost výše uvedených rozhodnutí, neboť těmito rozhodnutími AGCOM zahrnul do výpočtu poplatku, který má být AGCOM zaplacen, všechny příjmy, kterých provozovatelé v odvětví elektronických komunikací dosáhli, a vyčíslil poplatek za účelem pokrytí všech nákladů vzniklých v odvětví elektronických komunikací namísto toho, aby se omezil pouze na výpočet nákladů vyplývajících z výkonu regulační činnosti trhu *ex ante*, jak naopak měl učinit při výběru prvků sloužících jako základ pro výpočet.
- 10 Mezi činnosti, jejichž příjmy byly napadenými rozhodnutími zohledněny pro účely výpočtu poplatku, spadaly mimo jiné instalace elektrických a elektronických zařízení, velkoobchod a maloobchod s telekomunikačním vybavením, programování a přenos, činnosti tiskových agentur, autorizovaných prodejců a dalších zprostředkovatelů reklamních služeb, což jsou činnosti, které podle společností-nynějších odpůrkyně nemohly být ze své podstaty zahrnuty do předmětného základu pro výpočet.
- 11 Tyto společnosti zadruhé AGCOM vytýkaly, že před uložením poplatkové povinnosti za rok 2015 nepřijal přehled za rok 2014 týkající se celkové částky vybraných poplatků a skutečně vynaložených správních nákladů v tomto roce, což je požadavek stanovený článkem 12 autorizační směrnice a zásadou obsaženou v této směrnici, podle které musí být způsoby ukládání poplatků přiměřené, objektivní a průhledné.

- 12 AGCOM uvádí, že vnitrostátní právní úprava je zcela slučitelná s ustanoveními článku 12 směrnice 2002/20, neboť okruh nákladů, které mohou být financovány, odpovídá okruhu, který je stanoven v příslušné unijní právní úpravě. Výdaje jdoucí k tíži trhu elektronických komunikací jsou totiž pouze výdaje odpovídající činnostem uvedeným v předmětném článku 12 (tedy výdaje týkající se řízení, kontroly, prosazování systému obecného oprávnění, práv na užívání a zvláštních povinností). Systém poplatků stanovený vnitrostátní právní úpravou je navíc přiměřený, neboť zajišťuje spravedlivé rozdělení poplatků v rámci trhu.
- 13 AGCOM rovněž dodává, že Soudní dvůr v rozsudku C-228/12 rozhodl, že „[č]lánek 12 směrnice 2002/20/ES (...) musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu (...), na jejímž základě jsou podniky poskytující služby nebo zajišťující síť elektronických komunikací povinny platit poplatek určený na uhrazení veškerých nákladů vzniklých vnitrostátnímu regulačnímu orgánu, které nejsou financovány státem, jehož výše je určována v závislosti na příjmech dosažených těmito podniky, pod podmínkou, že tento poplatek je určen výhradně k pokrytí výdajů souvisejících s činnostmi uvedenými v odstavci 1 písm. a) tohoto ustanovení, že veškeré příjmy dosažené na základě výběru uvedeného poplatku nepřekročí náklady související s těmito činnostmi a že tento poplatek je mezi podniky rozložen objektivním, průhledným a přiměřeným způsobem, ověření čehož spočívá na předkládajícím soudu“.
- 14 AGCOM dále připomíná, že Evropská komise zahájila proti Itálii neformální řízení EU Pilot 7563/15/CNCT za účelem ověření správného uplatňování článku 12 autorizační směrnice a článku 3 směrnice 2002/21/ES (rámcová směrnice). Komise požádala italskou vládu o vysvětlení ohledně okruhu správních nákladů Autorità Nazionale di Regolamentazione (vnitrostátní regulační orgán) (dále jen „VRO“), které mohou být financovány z poplatků provozovatelů ve světle rozsudků Consiglio di Stato (Státní rada), ohledně kvantitativního dopadu těchto rozsudků na poplatek AGCOM, jakož i ohledně způsobů, kterými jsou tedy ve vztahu k VRO zajištěny odpovídající lidské a finanční zdroje ve smyslu článku 3 směrnice 2002/21/ES. Právě za účelem vyhnutí se zahájení řízení o nesplnění povinnosti a rozptýlení veškerých pochybností o slučitelnosti systému financování zavedeného zákonem č. 266/2005 s článkem 12 autorizační směrnice zavedl zákon č. 115/2015 odstavec 2a do článku 34 zákoníku o elektronických komunikacích, čímž vyjasnil, že systém poplatků uvedený ve výše uvedeném článku 12 je prováděn prostřednictvím systému stanoveného zákonem č. 266/2005 a týká se všech činností spadajících do pravomoci VRO. Po zásahu zákona č. 115/2015 se Evropská komise dotázala „do jaké míry je možné zajistit, aby nové ustanovení uvedené v odstavci 2a bylo použitelné retroaktivně“, přičemž také požádala o zaslání kopie jakéhokoli případného rozhodnutí přijatého ohledně sporu týkajícího se financování italského VRO.
- 15 V rámci jednoho z důvodů kasačního opravného prostředku AGCOM tvrdí, že TAR Lazio nesprávně dospěl k závěru, že z rozsudku Soudního dvora C-228/12 vyplývá neslučitelnost vnitrostátní právní úpravy týkající se systému financování AGCOM s unijním právem, neboť tato vnitrostátní právní úprava umožňuje

financovat širší okruh nákladů, než jaký stanoví článek 12 autorizační směrnice. Soudní dvůr totiž neprohlásil, že článek 12 autorizační směrnice omezuje náklady, které mohou být financovány z poplatku provozovatelů, na náklady týkající se regulace *ex ante*, kterou vykonává AGCOM.

- 16 Soud prvního stupně se dopustil pochybení tím, že omezil okruh nákladů, které mají být zohledněny při výpočtu poplatku splatného ze strany provozovatelů, pouze na náklady spojené s takzvanou regulací *ex ante*, a tím, že neuvedl, že „správní náklady, které vzniknou při řízení, kontrole a prosazování systému obecného oprávnění, práv na užívání a zvláštních povinností“ byly ve skutečnosti náklady na fungování VRO v odvětví elektronických komunikací, které je upraveno unijním právním rámcem. Tyto náklady totiž neodpovídaly pouhým nákladům vynaloženým pouze na regulační činnost vykonávanou VRO a nejsou v nich vyčerpány.
- 17 AGCOM kromě toho uvádí, že regulační činnost VRO *ex ante* spočívá v přijetí typických rozhodnutí, která mají omezující a dočasnou povahu, zaměřených na konkrétní adresáty a majících za cíl regulovat prostřednictvím zvláštních ustanovení hospodářskou soutěž na určitém trhu, kde byla zjištěna přítomnost provozovatele s dominantním postavením, které by mohlo ohrozit rozvoj hospodářské soutěže. Jedná se tedy o činnost, která představuje pouze část z vícera činností uvedených v článku 12 autorizační směrnice. Systém obecného oprávnění, ve vztahu k němuž je VRO pověřen „řízením, kontrolou a prosazováním“, je tedy komplexní systém zahrnující veškeré činnosti regulace, dohledu, sankcionování a řešení sporů, které jsou nezbytné pro celkové fungování předmětného systému.
- 18 V rámci dalšího důvodu opravného prostředku AGCOM tvrdí, že soud prvního stupně chyboval v tom, že nepřiradil článku 5 zákona č. 115/2015, který doplnil odstavce 2a do článku 34 zákona o elektronických komunikacích, interpretační význam (a tedy retroaktivní, s následným uplatněním na projednávaný spor, i když tento spor předchází vstupu výše uvedeného zákona v platnost). TAR Lazio tedy opomenul informaci obsaženou v důvodové zprávě k předmětnému legislativnímu aktu, ve které vláda vysvětlila, že je to příležitost „s konečnou platností prostřednictvím autentického výkladového ustanovení vyjasnit to, co potvrdil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 18. července 2013 (spojené věci C-228/12 až C-232/12 a C-254/12 až C-258/12) ohledně slučitelnosti, při dodržení zásad zakotvených unijním právem, systému takzvaného samofinancování (...) se systémem správních poplatků, které mají zaplatit subjekty oprávněné k zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací, který je uveden v článku 12 autorizační směrnice, na pokrytí správních nákladů vynaložených ze strany AGCOM“.
- 19 Pokud jde o přijetí přehledu, podle AGCOM nebylo možné, aby VRO poskytl přehled před uzavřením referenčního rozpočtového roku, tedy rozpočtového roku, během něhož poplatky musí být vybrány. Roční přehled tedy nutně představuje následný akt ve vztahu k žádosti o poplatky směřované provozovatelům za daný

referenční rok, neboť následuje uzavření rozpočtového roku a schválení rozvahy správního orgánu. Následné zveřejnění přehledu navíc nebrání provedení příslušných úprav poplatku, které lze provést také v následujícím rozpočtovém roce.

- 20 Konečně AGCOM tvrdí, že soud prvního stupně neprovedl nezbytný přezkum, pokud jde o ustanovení obsažené v článku 5 zákona č. 115/2015, požadavků, které italský Corte costituzionale (Ústavní soud) obecně určil za účelem přisouzení legislativnímu ustanovení význam autentického výkladového pramene.
- 21 Společnosti-nynější odpůrkyně zpochybňují argumenty předložené AGCOM a odkazují na tentýž rozsudek Soudního dvora C-228/12, ve kterém bylo prohlášeno, že „poplatky uložené na základě článku 12 autorizační směrnice nejsou určeny k pokrytí správních nákladů jakékoliv povahy, které vznikly VRO“, jakož i rozsudek Soudního dvora ve věci C-284/10, Telefónica de España, ve kterém Soudní dvůr zopakoval, že ačkoli správní poplatky „mohou pokrývat tzv. ‚obecné‘ správní náklady, tyto náklady se však smějí vztahovat pouze ke čtyřem činnostem [tedy vydávání, správa, kontrola a uplatňování příslušného systému obecného oprávnění] a uvedené poplatky tedy nemohou zahrnovat výdaje spojené s dalšími úkoly, jako je obecná dozorová činnost vnitrostátního regulačního orgánu a zejména kontrola případného zneužití dominantního postavení. Tento druh kontroly totiž překračuje práci vzniklou výlučně uplatňováním individuálních licencí“. Judikatura Soudního dvora tudíž vyvrací tvrzení AGCOM, podle kterého mají být jak činnost dohledu a kontroly trhu, tak sankční činnost financovány z poplatku.
- 22 Tyto společnosti kromě toho uvádějí, že mezi zaplaceným poplatkem a financovanou činností musí být spojitost (v tom smyslu, že poplatek, a tudíž příjmy, které mají být zohledněny při jeho výpočtu, se musí vztahovat k výdajům, jejichž financování je požadováno) a přiměřenost (v tom smyslu, že celková výše poplatků nesmí překročit celkové náklady související s činnostmi, které musí zaplatit), což jsou zásady, které AGCOM při přípravě napadených rozhodnutí nedodržel. Právě pro ověření spojitosti a přiměřenosti poplatku směrnice uložila povinnost přijmout přehled o vynaložených nákladech a vybraných poplatcích.
- 23 Vzhledem k tomu, že v novém odstavci 2a článku 34 není nikde výslovně upřesněno, že nový způsob určení základu daně, od kterého se vypočítává poplatek, spočívající v příjmech, kterých podniky dosáhly v rámci činností, které jsou předmětem obecného oprávnění nebo udělení práva na užívání, musí mít retroaktivní účinek, nemohlo mít předmětné ustanovení žádnou funkci autentického výkladu zákona č. 266/2005 o systému financování AGCOM.
- 24 Konečně společnosti-nynější odpůrkyně, v rámci opětovného uvedení povinnosti předběžného zveřejnění přehledu ve vztahu k výpočtu poplatku, vytýkají AGCOM také skutečnost, že zveřejněný přehled, byť opožděně, neuvádí odděleně položky nákladů a příjmů, přičemž se omezuje na jejich odlišení jako na „výdaje přímo přičitatelné odvětví komunikací“ a „výdaje nepřímo přičitatelné odvětví

komunikací“, což provozovatelům neumožňuje ověřit, zda byl poplatek řádně využit k financování výdajů uvedených v článku 12 autorizační směrnice.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 25 Je třeba předeslat, že v rámci řízení ve druhém stupni AGCOM navrhl předkládajícímu soudu, aby v případě pochybností o správném výkladu unijní právní úpravy předložil Soudnímu dvoru otázku týkající se výkladu.
- 26 Společnosti-nynější odpůrkyně, které měly za to, že rozsudek soudu prvního stupně je správný, namísto toho uvedly, že není nezbytné předkládat Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, přičemž zejména dodaly, že skutečnost, že od května 2015 do dnešního dne Komise proti Itálii nezahájila žádné řízení o nesplnění povinnosti v souvislosti s judikaturou v oblasti ročních poplatků, znamená, že Komise v rozsudcích TAR Lazio a Consiglio di Stato (Státní rada) nezjistila prvky porušení unijního práva. Vnitrostátní právní úprava tohoto odvětví je tedy slučitelná s příslušnými ustanoveními unijního práva.
- 27 Předkládající soud připomíná, že právě s cílem zjednat nápravu ohledně zahájení řízení o nesplnění povinnosti 2013/4020, v rámci něhož Komise uvedla, že články 6 a 12 autorizační směrnice nebyly provedeny do vnitrostátního práva, zavedl italský zákonodárce prostřednictvím zákona č. 115/2015 článek 34 odst. 2a zákona o elektronických komunikacích.
- 28 Soud prvního stupně však shledal, že výše uvedený legislativní zásah nemá retroaktivní účinek, a tudíž neposoudil, zda je čl. 34 odst. 2a slučitelný s článkem 12 autorizační směrnice a zda zjednal nápravu neprovedení, které namítala Evropská komise.
- 29 Zejména nejnovější z předmětných vnitrostátních řízení se týká rozhodnutí AGCOM z roku 2016, ve vztahu k němuž měl být v každém případě *ratione temporis* uplatněn čl. 34 odst. 2a.
- 30 Předkládající soud se navíc domnívá, že nelze podceňovat zahájení neformálního řízení EU Pilot 7563/15/CNCT proti Itálii, které nastalo po vydání rozsudku C-228/12.
- 31 Ve věci, která byla předložena Soudnímu dvoru a v níž byl vydán rozsudek C-228/12, Komise ve svých vyjádřeních, zejména s odkazem na to, co se rozumí „regulační činností *ex ante*“, uvedla, že tato činnost představuje část funkcí svěřených vnitrostátním regulačním orgánům rámcovou směrnicí a takzvanými zvláštními směrnicemi a že náklady na tuto činnost mohou být financovány správními poplatky uvedenými v čl. 12 odst. 1 písm. a) autorizační směrnice; toto posledně uvedené ustanovení však připouští, že také jiné náklady vnitrostátních regulačních orgánů, než jsou náklady spojené s regulační činností *ex ante*, mohou být financovány prostřednictvím výše uvedených správních poplatků.

- 32 Soudní dvůr v rámci výše uvedeného rozsudku uvedl, že „[č]lánek 12 směrnice 2002/20/ES (...) musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu (...), na jejímž základě jsou podniky poskytující služby nebo zajišťující síť elektronických komunikací povinny platit poplatek určený na uhrazení veškerých nákladů vzniklých vnitrostátnímu regulačnímu orgánu, které nejsou financovány státem, jehož výše je určována v závislosti na příjmech dosažených těmito podniky, pod podmínkou, že tento poplatek je určen výhradně k pokrytí výdajů souvisejících s činnostmi uvedenými v odstavci 1 písm. a) tohoto ustanovení, že veškeré příjmy dosažené na základě výběru uvedeného poplatku nepřekročí náklady související s těmito činnostmi a že tento poplatek je mezi podniky rozložen objektivním, průhledným a přiměřeným způsobem, ověření čehož spočívá na předkládajícím soudu“.
- 33 Podle předkládajícího soudu se však Soudní dvůr v dotčeném rozsudku nezabýval otázkou týkající se obsahu a rozsahu regulačních činností *ex ante*, která má v předmětných vnitrostátních řízeních zásadní význam. Soudní dvůr totiž pouze prohlásil, že „[z]e znění čl. 12 odst. 1 písm. a) autorizační směrnice vyplývá, že členské státy mohou ukládat podnikům, které na základě obecného oprávnění poskytují službu nebo zajišťují síť nebo kterým bylo uděleno právo na užívání radiových frekvencí nebo čísel, pouze správní poplatky, které souhrnně pokrývají jen ty správní náklady, které vzniknou při řízení, kontrole a prosazování systému obecného oprávnění, práv na užívání a zvláštních povinností uvedených v čl. 6 odst. 2 této směrnice, které mohou zahrnovat náklady na mezinárodní spolupráci, harmonizaci a normalizaci, analýzu trhu, sledování a na další kontrolu trhu, jakož i na regulační činnost zahrnující přípravu a prosazování sekundárního práva a správních rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí o přístupu a propojení“ a že „[t]akové poplatky mohou pokrývat pouze náklady související s činnostmi připomenutými v předcházejícím bodě, které nemohou zahrnovat výdaje spojené s jinými úkoly“.
- 34 Předkládající soud odkazuje rovněž na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. července 2016, C-240/15, ve kterém Soudní dvůr uvedl, že „[č]lánek 3 směrnice 2002/21/ES (...) a článek 12 směrnice 2002/20/ES (...) musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že se na vnitrostátní regulační orgán ve smyslu směrnice 2002/21, ve znění směrnice 2009/140, vztahují vnitrostátní ustanovení uplatnitelná v oblasti veřejných financí, a konkrétně ustanovení o omezování a racionalizaci výdajů orgánů veřejné správy (...)“. Ani v této věci se však Soudní dvůr nevyjádřil k obsahu regulačních činností *ex ante*.
- 35 Předkládající soud rovněž uvádí, že TAR Lazio v jednom ze svých rozsudků, na který je odkazováno v rámci předmětných řízení, uvedl, že rozsudkem Soudního dvora C-228/12 byla prohlášena slučitelnost tohoto právního rámce [s unijním právem] a že Soudní dvůr postavil zcela na roveň činnosti uvedené v článku 12 autorizační směrnice a „jedinou“ regulační činnost vykonávanou AGCOM.
- 36 Výše uvedený závěr nesdílí předkládající soud, který má za to, že pro účely rozhodnutí předmětných řízení je nezbytné se Soudního dvora prostřednictvím

řízení o předběžné otázce dotázat na slučitelnost výše uvedené vnitrostátní právní úpravy s článkem 12 autorizační směrnice.

PRACOVNÍ DOKUMENT